

ELIZABETH LANGSTON

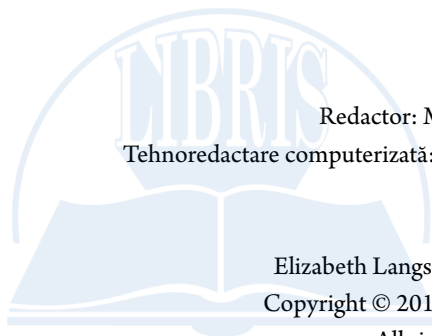
cascada șoaptelor

Traducere din limba engleză și note de

CARMEN ION

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE

Tehnoredactare computerizată: CRISTINA GVINDA, MIHAELA CIUFU

Elizabeth Langston, *WHISPER FALLS*

Copyright © 2013 by Elizabeth Langston

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8723-00-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LANGSTON, ELIZABETH

Cascada Șoaptelor / Elizabeth Langston ;

trad.: Carmen Ion. —

București : Corint Books, 2015

ISBN 978-606-8723-00-6

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Norah și Charlie...
Nu v-am uitat.

CAPITOLUL 1

UN LOC DE PIERZANIE

Stau cocârjată pe un scăunel, în colțul sufrageriei, cu coșulețul pentru cârpit haine la picioare și o pereche de nădragi rupți în poală. E bine că sunt nevoită să stau cu spatele la ei. Dacă stăpânul mi-ar putea vedea mâinile, și-ar da seama că stau nemișcate.

O bătaie cu încheieturile degetelor în masă mă trezește din reverie.

— Vino aici, Jedidiah, zice stăpânul, e timpul să-ți faci lecțiile. Deborah și Dorcas, haideți și voi încoace. Și aduceți-vă cu voi lucrurile de cusut.

Aud scaune, bănci și picioare târșâindu-se în timp ce clanul Pratt se strânge în salon.

Îndes nădragii în coș și mă grăbesc să strâng masa, nerăbdătoare să termin cu treburile pe seara asta. Prin zdrăngănitul vaselor, vocea domnului Pratt, care citește din Sfânta Biblie, se ridică și coboară. Trec în vârful picioarelor prin fața ușii de la salon și stăpânul se oprește și-și plimbă privirea de la mine la fiul mai mare, transmițându-i un mesaj fără cuvinte.

În seara asta o să mă urmărescă.

Soarele a început deja să coboare când traversez curtea spre clădirea unde se află bucătăria. Cât ai clipi din ochi, spăl farfuriile, mătur podeaua și sting focul. Mâncarea de mâine arde în oalele cui-bărite printre cărbunii din vatră.

E oare posibil să-mi termin treburile înainte ca fiul stăpânului să le termine pe ale lui? Arunc o privire spre corpul principal de clădire.

— Susanna? se strecoară spre mine pe după ușa din spate a bucătăriei o voce răgușită.

Mă răsucesc pe călcăie și inima îmi tresare în piept. În graba de a termina mai iute cu treburile, am uitat cu totul de sclav. Câtă nepăsare din partea mea!

— Hector, ai venit pentru cină?

Dă din cap și îmi azvârle un zâmbet sfios.

— Îmi pare rău, încă nu e gata, acum mă apuc să o pregătesc.

Tai turta de mălai și între timp mă gândesc cu ce altceva aș putea să-l servesc. Familia Pratt a dat gata toată tocana.

— Ce e pe foc? mă întreabă el. Miroase tare bine.

— E pui.

Hector n-a mâncat carne de multe zile. Aș vrea să-i pot oferi așa ceva în seara asta, dar oare o fi fiert îndeajuns? Ridic capacul greu de pe oală, rup o bucătică de carne și o gust. Da, e făcută. Așez o aripioară și un cartof dulce fiert pe fundul de lemn și îl împing spre Hector.

— Poftim.

Zâmbește din nou, ia mâncarea, coboară scările de-a-ndăratelea și o ia la fugă spre grajd.

Acum pot și eu, în fine, să-mi iau pauza de seară, dar de sperat să rămân singură nu mai am cum. Jedidiah și-a terminat, fără îndoială, lecția la latină și acum pândește undeva, din umbră.

Mai am numai o oră până la căderea întunericului, așa că gonesc pe poteca îngustă din pădure și mă îndrept direct către Cascada Șoap-telor. În spate aud crenguțe trosnind și frunze foșnind în chip nefiresc.

Ajunsă pe culmea malului abrupt, mă las în genunchi și mă târâsc pe după un bolovan, apoi mă balansez pe deasupra pintenului de granit și mă agăț cu mâinile și picioarele de peretele stâncii. Nu-mi ia decât o clipă ca să ajung jos. Mă strecor în grota din spatele cascadei, cu inima bătându-mi atât de tare în piept, încât tremur din tot corpul.

Pe deasupra mea, Jedidiah se furișează în tăcere prin iarba înaltă și pantofii lui scot un zgomot înăbușit. Mă afund în adâncimea

mucegăită a grotei, lipită de peretele umed, și-mi încordez auzul ca să-mi dau seama unde e.

Zgomotul înăbușit de târșăit încetează.

Niciun alt sunet nu pătrunde până la mine în afară de murmurul creaturilor pădurii și de șoaptele cascadei. Ce Dumnezeu face acolo?

Poate că m-a zărit dispărând pe după marginea malului. Ar fi prima mea greșală în atât de multe săptămâni de când jucăm jocul acesta îngrozitor de-a șoarecele și pisica. Ce face? Așteaptă să fac eu prima mișcare?

Trebuie să mai rămân ascunsă.

Aud pietricelele căzând și sfărâmându-se cu un tunet ca de împușcătură de stânca de granit înainte de a se opri cu o bufnitură în pârlășul de la picioarele mele. Îmi acopăr gura cu palma ca să-mi înăbuș icnetul.

— *Susanna!*

Mormăitul frustrat plutește pe deasupra mea și se pierde în briza caldă de mai.

Nu știe unde sunt.

Ușurarea amenință să-mi înmoaie genunchii, dar mă opun din răspuțeri. E prea devreme să mă bucur că am scăpat, deși simt că așteptarea se va sfârși în curând. Lui Jedidiah îi e frică să umble prin pădure în întuneric.

Îmi țin răsuflarea. Pentru binele lui, chiar că ar trebui să se întoarcă acasă.

Își târâie picioarele pe pintelul stâncos.

Ne pândim unul pe celălalt. Niciunul din noi nu vrea să se recunoască învins.

O bufniță țipă.

Jedidiah icnește panicat. Îl aud tropăind pe poteca ce duce spre sat. Scot aerul din piept cu un șuierat, mă apropiu de gura grotei și arunc o privire afară. Îi văd capul blond săltând în depărtare, printre copaci.

Picioarele îmi cedează și mă las să cad pe un bolovan acoperit de mușchi. A fost cât p-aci. Acum chiar pot să mă calmez și să

mă bucur de pauză — din fericire, sunt singură. Stăpânul nu a înțeles niciodată de ce aş avea nevoie de o oră de liniște, o oră fără îndatoriri și corvezi. Își închipuie că am un iubit pe care îl țin secret, și nimic din ceea ce îi spun nu-l poate convinge de contrariul. Și ar fi tare furios dacă ar afla cât de ușor am scăpat de însoțitorul meu. Nu că eu sau fiul lui i-am povesti vreodată așa ceva. Jedidiah și cu mine avem o înțelegere tacită: el să nu aducă niciodată vorba de talentul meu de a mă ascunde, iar eu de incompetența lui de spion.

Dar de ajuns cu toate astea. Ora mea de libertate, atât de greu câștigată, deja ticăie și nu vreau să mai pierd nicio secundă prețioasă. Ies din adăpostul grotei, îngenunchez pe o stâncă plată și îmi ridic fața către negura răcoroasă a cascadei. Nu am altceva de făcut decât să las grijile zilei să dispară. În seara asta mă voi lăsa legănată de iluzia cea mai dragă inimii mele și voi visa la momentul când voi părăsi pentru totdeauna casa stăpânului. Perioada mea de ucenicie va lua sfârșit când voi împlini optsprezece ani. În ziua aceea mă voi scula în zori, îmi voi strânge puținele bunuri pe care le am și voi porni pe jos, în călătoria de o jumătate de zi către Raleigh.

Stăpânul meu îmi știe planurile, care îl înfurie. Domnul Pratt urăște Raleigh. E un loc de pierzanie, așa zice.

Ce ademenitor sună. Mă face să fiu și mai nerăbdătoare să ajung acolo.

Scârț.

Un sunet neobișnuit mă trezește din reverie. Mă îndrept de spate și-mi încordez privirea: mă uit prin vâlul limpede al Cascadei Șoaptelor. Pe celălalt mal pădurea huruie și vâjâie. Umbrele se clatină și se mișcă. Un tânăr se ivește dintr-odată printre copaci. Poartă straie străine și călărește o fiară mecanică ciudată.

Sar în picioare, cu sângele pulsând mai iute în vine. Rațiunea îmi spune să plec. Curiozitatea mă mână să stau.

Tânărul se rostogolește la vale cu o viteză înfricoșătoare pe o coțigă pe două roți făcută din bare metalice subțiri. Stă cu picioarele

îndoite și prinde viteză în capătul potecii, apoi se lovește de malul abrupt și se prăbușește la pământ.

Clatină amețit din cap, se ridică și-și sprijină brațele de genunchi, trăgând de câteva ori aer adânc în piept. Apoi, dintr-o singură mișcare lină, își ia mașinăria de pe jos și își aruncă un picior pe după șaua aceea ciudată.

Curiozitatea învinge. O să mai zăbovesc pe aici.

CAPITOLUL 2

TOT FELUL DE CIUDAȚI

Ziua Eroilor¹ nu a decurs deloc așa cum mi-am planificat. Rezolvarea problemei cu slujba de vară ar fi trebuit să fie mult mai simplă.

Scopul meu era să găsesc suficienți clienți cât să-mi acopăr cheltuielile cu cursele de mountain bike. Cum eu intrasem deja în vacanța de vară — care la școlile de stat n-avea să înceapă decât peste două săptămâni —, aveam un avantaj competitiv pe care nu voiam să-l pierd. Toți cei șase clienți ai mei de anul trecut se declaraseră de acord cu continuarea colaborării și câțiva dintre ei mă recomandaseră și altora. Și asta urma să-mi asigure de lucru exact cât aveam nevoie.

Așa că în dimineața asta am ieșit pe ușă convins că în două-trei ore o să termin. Vezi să nu! Uitasem cât de importante sunt curțile pentru unii oameni. Iarba trebuie să fie uitate așa de deasă. Și uitate așa de verde. Toată vorbăria asta despre iarbă mi-a dat amețeli.

Unul din clienții cu recomandările, doamna Joffrey, s-a dovedit a fi extrem de preocupată de gazonul ei. Cinci minute am fost nevoit să o ascult perorând numai despre înălțimea firelor de iarbă. Iarba trebuie să aibă fix nouă centimetri înălțime — nu zece și nici opt.

— Ai înțeles, Mark?

— Da, doamnă. Nouă centimetri.

— Bine. Începi de mâine, da? La opt fix?

¹ Sărbătoare oficială în SUA, dedicată memoriei soldaților americani uciși în luptă sau în serviciul militar. Se comemorează în ultima zi de luni din mai și marchează totodată începutul sezonului vacanțelor de vară.

Dau din cap hotărât, ca un antreprenor experimentat ce sunt.

— Opt fix.

Doamna Joffrey aruncă o privire impacientată spre ceas și dispare rapid în casă.

Mă uit și eu la ceas. Fir-ar să fie. Pentru după-amiaza asta îmi propusesem un antrenament foarte lung cu bicicleta. Și în schimb îmi pierdusem aproape toată ziua discutând despre iarbă.

Pedalez spre casă și mă năpustesc în sus pe scări, spre dormitorul meu. Un morman de pantaloni și tricouri de ciclism curate stau frumos întinse pe pat. Îmi azvârl pe mine echipamentul și cobor în fugă scările.

Un miros îmbietor mă face să mă opresc la ușa garajului. Strecor o privire în bucătărie.

Mama stă în fața aragazului și aruncă brânză rasă în oala în care fierbe broccoli. Alături bolborosește la foc mic o altă oală.

— Friptură înăbușită? o întreb.

Dă din cap că da.

— Cu cartofi la cuptor.

Al doilea fel de mâncare pe lista mea de favorite. Ce decizie grea — să rămân să mănânc sau să plec cu bicicleta?

— Când e gata?

— Acum, se scuză mama zâmbind. Am crezut că ai terminat cu antrenamentul pe ziua de azi.

Așa și intenționasem. Dar cum nu-mi pot permite să pierd nici măcar o zi, mâncarea va trebuie să mai aștepte.

— Poți să-mi pui porția să fiarbă la foc mic? O să iau la mine un baton proteic ca să-mi țină de foame.

Îi cade fața.

— Bine.

Mă uit mai atent la ea. Pare mai supărată decât mi-am dat seama inițial.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu tocmai. Se întoarce cu spatele la mine. Ce-ar fi să stai cu mine cât timp îți mănânci batonul?

Nu prea aş vrea, dar n-o pot refuza.

— Sigur, mamă.

Până să vină lângă mine la masă, termin batonul și mă holbez ostentativ la ceasul de pe perete.

— Mark?

— Ăăă... da?

— Ai mai vorbit cu sora ta?

Ah. Despre asta e vorba. Vrea să discute cu mine despre Marissa.

— Mda, vorbim aproape zilnic.

— La telefon sau pe mail?

— Ambele.

— Nu-mi răspunde la telefon când o sun, zice mama cu voce tremurătoare.

Cu toate că sora mea s-a mutat la Denver acum trei săptămâni, a rămas, așa cum mă așteptam de altfel, principalul subiect de discuție în casă. Înainte de a pleca, Marissa a pus pariu cu mine pe douăzeci de dolari că până de Ziua Eroilor mama o să mă cicălească *pe mine*. Știam c-o să câștig pariul. Obsesia pentru Marissa a devenit pentru mama un stil de viață. Și nimeni nu renunță așa ușor la obiceiurile proaste.

O văd că se apleacă peste oală și amestecă mâncarea cu furculița.

— Și-a făcut prieteni?

— Câtiva.

— S-a înscris la cursurile de vară?

— Nu.

Își ridică ochii spre mine și mă privește încruntată.

— Cum așa?

Fir-ar să fie. Marissa i-a mințit pe ai mei în legătură cu motivul mutării în Colorado. Și ea ar trebui să fie cea care să le spună adevărul.

— Întreab-o pe ea.

— Dar de ce nu poți să-mi spui tu?

— Mamă, te rog.

Înțepă cu furculița o bucată de carne de vită.

— Îmi împrumuți mobilul tău?

— Nu.

Cum poate să-mi ceară așa ceva?

— Chiar dacă ar merge o dată, a doua oară Marissa nu mi-ar mai răspunde la telefon nici *mie*.

— Ai dreptate.

Mama are ochii umezi.

Îmi face rău s-o văd plângând, mai ales în zilele când se dă cu rimel pe gene. Mi-ar prinde bine un pic de ajutor.

— Când se întoarce tata de la San Francisco?

Își suflă nasul într-un șervețel.

— Peste două săptămâni.

Nasol. Dacă tata, inginerul din familia noastră, ar fi aici, atunci *el* ar fi nevoit să o asculte pe mama văitându-se, după care i-ar explica, logic și pas cu pas, cum să treacă peste necazuri. Dar cum nu pot beneficia de sprijinul lui, îmi revine mie sarcina să fac față situației.

Poate c-ar trebui să îndrept discuția spre un subiect mai sigur.

— Cum te descurci cu slujba cea nouă?

— Ce faci? Încerci să-mi distragi atenția?

— Da.

— Ei bine, funcționează. Adaugă o bucățică de unt în oala cu broccoli. E greu. Și am multe de învățat.

Mama și-a schimbat specializarea din îngrijirea pacienților cu traume la cea a bolnavilor internați în aziluri chiar în săptămâna în care Marissa a plecat de acasă. O sincronizare nu tocmai fericită.

— De ce zici că e greu?

— Pentru că la azil nu încercăm să salvăm pacienții, ci să le facem viața cât mai ușoară. E un concept total diferit. Nu m-am așteptat să fie atât de dificil...